

מצינו כאן מלחמה מיוחדת על ארץ ישראל שהיא בחינת המלכות דקדושה. וכך לבאר העניין נקודם לבאר סדר ההנאה בגלויות כל ישראל.

א

סדר כבוש והנאה ארץ ישראל בבית שני. לפי מה שמחבאר בכתובים יוצאת שתחילת חזרת כל ישראל לאرض ישראל אחר גלות בבל והמשך בנין הארץ בא על ידי הנביאים והשלימו באה על ידי עוזרא הטופר שהוא מלאכי, וכמו שהובא בספר עוזרא ז' יחוסו מהכהנים הגדולים וויל שם, ולאחר הדברים האלה במלכות ארתחשטה מלך פרט עוזרא בן שריה בן עוזיה בן החלקה בן שלום בן צדוק בן אחיטוב בן אמריה בן עוזיה בן מריוות בן זרחיה בן עוזי בן בקי בן אבישוע בן פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן הוא עוזרא עליה מבכל והוא טופר מהיר בתורת משה אשר נתן יהויה איליהו ישראל ויתן לו המלך כדי יהויה איליהו עליו כל בקשתו. ויעלו מבני ישראל ומן הכהנים והלוים והמשדרים והשערים והנתינאים אל ירושלים בשנות שבע לארכחשתא המלך. ויבא ירושלים בחדר החמיישי היא שנות השבעית למלך.

משמעות הדברים כי הנאה כלל ישראל הייתה על ידי עוזרא שהי' מזרע כהנים גדולים, וכן מצינו שאחריו שימוש שמעון הצדיק בכוהנה גדולה ארבעים שנה ומשמע שהנאה הרוחנית של כל ישראל הייתה על ידי כהנים גדולים וכן משמע גם מעניין נס חנוכה שבא על ידי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול ובנוו שגם הם היו אחורי כהנים גדולים. ויש בזה הוראה כי עד אז בבית ראשון היה הינה ההנאה הרוחנית על ידי מלכים צדיקים ועל ידי נביאים, ובימי עוזרא שהי' סוף תקופת הנביאים הייתה ההנאה על ידי כהנים גדולים. שנמצא כי עיקר

נס חנוכה בארץ בית שני

דברי הקדמה

בענין גלות ארץ ישראל קודם ואחרי שכבר נכבשה על ידי יהושע מצינו חמשה גלות הראשו גלות מצרים והשנייה גלות בכל והשלישית גלות מדי והרביעית גלות יון וה חמישית גלות אדרום. וחולקה גלות יון משאר הגוליות שכובל היה על ידי גלות ישראל עם יעקב למצרים, גלות בכל שגלו ישראל מארצם, גלות מצרים בירידה מארץ ישראל עם כל ישראל, גלות מדי הגזירה הייתה במלכות מדי, גלות אדום הייתה בגלות מארץ ישראל. יצא מזה גלות יון שהגלו היה בתוך ארץ ישראל. ולכארה יש בזה הבדל גדול, כי כל הגוליות שהיו בחו"ל ממשע שבארץ ישראל לא יכולו למשול על ישראל שככל עוד שם בארץ ישראל מגינה עליהם האור של ארץ ישראל לבן בהכרה הגלות הייתה בגלות לחוץ לארץ שהי' תחת שעבוד האומות, יצא מכל זה גלות יון שבעוד שככל ישראל לבן בהכרה יונגים שנראה מזה ישראל שלטו עליהם היונגים שלא יוכל שלא הוועילה זכות ארץ ישראל שלא יוכל לשנות עליהם, ומטעם זה ממשע גלות יון הייתה קשה מכל הגוליות שזה בבחינתן, לכבות את המלכה עמי בבית לבן דרשו ז' וחושך זו מלכות יון שאין לך חושך גדול מזה לכבות את המלכה עמי בבית. וזה הטעם שגוזו כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל, כלומר שאותם יושבים בארץ ישראל שהוא המקום של הקב"ה מתחילה הארץ ומכל מקום אין מגין עליהם ביהותכם שם וכבר הוא שאין לכם חלק באלקי ישראל. ובזה כמובן קנות מתחיהו ובנוו למסור נפשם במלחמה שזה هي בבחינת לכבות את המלכה עמי בבית ולא יכולו לסבול איך שהרע שולט על האור ארץ ישראל. לבן

שהיונים משלו על ארץ ישראל כשיישרל נמצאים שם. ויש להבין טעמו של דבר ש galot יון הייתה בארץ ישראל אחרת משאר הגלויות.

ונראה דנהנה התחלקות הגלויות באותיות שם הו' מתבאר בדברי האריז'ל כי מצרים קוצו של יוד, בבל היה, מדיה היה. ראשונה, יון ר' אדום היה אחרונה. ובהתחלקות הקומה מצרים כתה, בבל חכמה, מדיה הזרועות, יון הגוף. אדום הרוגלים. והרי מבואר כי גלות יון שהיה כנגד הגוף היה הארץ ישראלי עצמה כשיישרל נמצאים שם שלא כשאר הגלויות שהי' על ידי גלות מארצם.

והנה בתתחלקות לפי קומה שלימה, יצא שמצרים בבבלי מדיה בבחינת הראש וזרועות יון בחינת הגוף עצמו ואדום בבחינת הרוגלים, באופן שיוצא כי מדות הראש וזרועות הם נבדלים מבחינת הגוף וכן הרוגלים נקבעים לבר מגופא והganuf עצמו היא הבחינה של גלות יון. ומכל זה מתבאר כי על בוחינת הראש שהם בבחינת התחלקות המדות. כתה הרצון, חכמה ובינה אין הרע יכול להשפט על אור הקודשא כשהוא מאיר בארץ ישראל עצמה ורוק גלות של אותו אור שיק ולכן בא הגלות מארץ ישראל לחור'ל שם אין מאיר אור הג'ר דקרושה. וכן בוחינת הרוגלים הוא כמו ג'ר שהgelot הוא רק בגלות לחור'ל במלכות אדום. ויצא מכולם הוא אור הגוף שהוא תפארת בא הרע לשולט עליו ולכן הgalot הייתה בארץ ישראל כאילו שיש להם שליטה על האור של תפארת, ולכן הגיראה שליהם הייתה כחכו להם על קרן השור שאינו לכם חלק באלווי ישראל וזה להורות שהם שולטים על אור הקודשה שמאייר בארץ ישראל ולא שנעלם ממש על ידי גלות.

ומבוואר שgalot יון הייתה בבחינה של החסיכו עיניהם של ישראל משמע בבחינה אחרת מכל הgalot וזה משום שהקדשה של הגוף לא נעלמה כמו כל האורות של

לעוזך הבחינה הסופית, וגדולי עולם שהיה מהבחינות העליונות של הקומה הרגנית קדושת ארץ ישראל ורק כללות ישראל שהם בבחינה של סוף הקומה שזה עדין לא נשלם הם בהעלם המורגות. ואולי זה הענין שלא מצינו בתורה נביים וכתובים השם ארץ ישראל אפילו בזמן בית ראשון וזמן המלכים ורק בנבואת יחזקאל על העתיד נזכר שם ארץ ישראל כי שלימותם זה לא היה בכל המצבים ורק בעת שתושלם גם הירושה בבחינת הרוגלים אז שמה ארץ ישראל אבל עד אז שאין שלימות היא עדין נקראת ארץ כנען אף שיש בוחינות שהם כבר נקראת ארץ ישראל ואשר לנין בלשון חז'יל כן מבואר.

ג

איתא בפסיקתא רבתי פרשה ל"ג בראשית ברא אלhim וכוי והארץ הייתה תהו ובחו וחש על פני תהום ורוח אלhim מרוחפת על פני המים. תהו זו מלכות בבבלי ראייתי את הארץ והנה תהו ובחו זו מלכות כדי שנאמר ויבählו להביא את המן וחשך זו מלכות יון שהי' גזירותיה קשה כתבו על קרן השור שאין להם חלק באלהי ישראל על פני תהום זו מלכות אדם הרשעה עכ'ל. וכן הובא דרשא זו במד'ר במה שנאמר בברית בין הבתרים והנה אם גדולה וחסיכה.

והנה הgalot הראונה הייתה גלות מצרים וזה נאמר להודיע בתורה. והנה הצד השווה של כל הgalot שבאים להשליטם הבטחה של ירושת ארץ ישראל שזה בא על ידי חמשה גלוויות. והאריז'ל בלקו'ת פרשת שמות מבادر שHAMASH גלוויות הם כנגד קוצו של יוד וד' או אחרות הוויה שהם היחסי חמץ לקל מתנת ארץ ישראל בשלימות. והנה כל הgalot היה בזמן גלות כלל ישראל מארץ ישראל מארצים. חוץ מגלוות יון הייתה בארץ ישראל עצמה

חוושך שמכסה את הארץ. וכיוון שכן מבואר מה שודוקה והכהנים הם שערמו ולחמו נגד קליפת יון, שהרי זה עיקר עניינם בחדלותה המנוראה וכן שנאמר לאחרן בהעלותך את הרות שלך גדרה משליהם והם הבינו כי היונים אינו יכולים לבטל הארץ שהוא כמו אויר הנשמה אלא להמשיך כסוי על הארץ, וכן יצאו לחומות עמהם והדבר הראשוני שעשו בעבודת המקדש הוא הדלקת המנורה להסיר המעטה המכסה את הארץ ומילא נפליה קליפת יון ושוב יכולו לקיים כל המצוות וכן עיקר היז"ט נקבע על נס המנורה שהאור דקדושה הוא שהכנייע את שליטת יון על ארץ ישראל. וכן שהובא בב"ח סימן תע"ד שמלך יון אמר להם שככל עוד שיש אויר המנורה לא תוכלו להם.

ואשר נלמד מכל זה כי הארץ של ארץ ישראל מבחןת גופא אינו יכול להסתלק כיוון שהוא בעצם מהות הארץ ורך מעטה של חומר שיך בה. נמצא כי הקדושה של הארץ ישראלי עצמה אינו יכולה להתבטל לעולם ואם אמנם שישין בו הульם של כסוי אבל בחכורה שגם כשייש כסוי יש נצוצי אויר המאים דרך דרך הכסוי. וכן כל המועלות שנאמרו בארץ ישראל מצד עצמה יש מזה הארץ גם בזמן הכסוי ואולי זו הכוונה בנס החוכה שמצוין פך שמן טהור של מרות הכסוי של היונים על עיקר הארץ נשארה הארץ של פך שמן בפניהם וממנו יתר ופנה לחוריד את המשך מכל הארץ שזו היהת מלחמת הכהנים ואשר זה נרמז במא שזוכה בתפלת ועל הנשים אחר וטיהרו את מקדשך מטומאה, והדליך נרות בחזרות קדרש כלומר שעל ידי מעשה הדלקת פך השמן נחבטל המשך מעל כל ארץ ישראל וחורה מלכות לישראל.

ד

ומה שנראה עוד בעניין המיוחר של גלות יון שיכלה להיות בארץ ישראל שלא כמו שאור הגלוויות רהנה מצינו בזוהר ח"ב דף

הគמה אלא נשארה במקומה ושלטונו מלכות יון החשיבו עיניהם כלומר שיש מקור של אויר אלא שעשו אותו כמו סומים שעיניהם אינם יכולים לראות את הארץ. וזה היהת הגזירה שלהם לכתוב על קרון השור שאין לכם חלק באקליק ישראל כלומר כפירה ח"ז בעניין הארץ של הגוף שהי בארץ ישראל שלא هي בו העלם וגולות רק אין לכם חלק בה.

והנה בחינה זו היא מדה של יעקב אבינו כדיוע כי אברהם בחכמה ויצחק בבינה ויעקב בתפארת. והזמן גורם שתמיד בימי החנוכה קוראין פרשיות וישב או מקץ שעונים ביעקב ובנין. ויש בהזה הויה כי אמנים גדולים אורות כתיר חכמה בינה אבל הם אורות המאים על הקומה לכן הגלות היהת בהז שישראל הילכו בגלות הארץ ישראל שם מקור הארץ, אבל הארץ של תפארת שהוא של הגוף עצמו לא שיין לסלק את ישראל ממקור הארץ, וכן השאירו אותם במקומות בארץ ונעשה חזוך. וכן רק יעקב אבינו הוא זה שירד בגלות מצרים והוא ששם שהוא של אינו מסתלק וכן הגוף שהוא עצם אויר במחותו ורק שלפעמים נעשה העלם של כסוי אבל יעקב אבינו גם במצבים לא מת שהאור שלו האיר תמיד בכל מקום שהוא.

וזה העניין מה שהיונים טימאו כל השמנים שהביבו כי הארץ של המקדש ושל ארץ ישראל יוצא ממקורו ומאייר לחוץ על ידי המנורה שמסירה את הכסוי של החושך, ועל ידי שטימאו השמנים נעשה כסוי על הארץ ואמרו משום כך אין לכם חלק באקליק ישראל, הכוונה על הנשמה חלק אלקי ממעל שהיא מקור הארץ שמאיר בכל אחד משראל ומהשיכו על ידי הגוף וטומאת כל השמנים כסוי על הארץ.

והנה עיקר העבודה התמידית להסיר הכסוי מעל הארץ גם כשיש חטאיהם באה על ידי עבודת הדלקת המנורה שזה סילק את

ומבוואר בדרכינו מה שגוזרו כתבו לכם על קրן השור שאין לכם חלק באקליק ישראל הכוונה על עניין מילה שיש בה תורה מילה ופריעעה ונתבאר העניין שתכלית הכל הוא להטיר הערלה וכן הפריעעה שמתגללה על ידי זה עטרת היסוד שהוא שורש המלכות והכתר שלה, שהה מורה על היסוד של אמונה ישראל. וכן גוזרו על השבת שהשביתה של ישראל מורה שיש להם ען הקב"ה ששובתם כמו שהוא שוכתם וכן על חודש שזה נמסר לשודל לקבועם החודש מלא או חסר. והנה חידש מילה שבת גי' נפש רוח נשמה היה ייחידה, ששמרות שלשה אלו מורה על חלק אלקינו ממעל שיש לכל אחד מישראל מהקב"ה וזה כלל בגזירה שאין לכם חלק באקליק ישראל. כמו כן יש רמז לכל האמור בחלוקת יעקב עם שרו של עשו, שנאמר שם ויגע בך ירכו, תיבות אלו גי' משיח בן דוד כלומר לוופך בדורות האחוריים האמונה במשיח בן דוד שה עיקר האמונה בקשר של קובה וכנטת ישראל [כמו כן ויגע גי' חנוכה בך ירכו גי' פורים כיודע]

ואשר מבואר מכל הלין שגנות יון שהיתה בארץ ישראל ובישיבת כל ישראל הוא משומש שהיו קרובים לאמונה בדברי הוו"ח לכן לא הקיאה אותן הארץ. ויתכן לומר שגם הכוונה בברכת נח לבניו יפת א' ליפת וישכון באחלי שם, שיש בזה משמעות של רמז על גלות יון שהיא אחת מהגוליות שנרמו בתחלת הבראה וברכו נח שגנות שהובאו על ידי בניו על כלל ישראל שהה' באחלי שם ולא בהגולות מארץ ישראל כמו שאור הגוליות של מצרים בכל ואדרום. ואולי מצד ברכה זו של נח זכה יפת לבניו יהיו קרובים יותר למיהינות, ויש לום שכם אסרו חז"ל ללמדוד חכמה יונית, שודוקא משומש שיש בה קרוב למחינותה יש יותר חשש לטעות אחריו' משא"כ בשאר אומות שלא היה בהם אמונה בכלל.

רל"ז ע"א, אשר אין בה מום, דא מלכות יון דאיון קרבין לארכוי מהימנותא. והדברים צרייכים ביאור שהרי משמע בדברי חז"ל של מלכות יון נקראת חושך וחסיכה שהחשים עיניהם של ישראל בಗזירותיהם כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באקליק ישראל. והכרת לבאר העניין כי אמנים היו קרובים יותר מכלם בעניין האמונה אלא ששורש האמונה באה להם מכח' השכל שהיו הרים ומכח החכמה הבינו שיש מי שברא העולם והוא מנהגו אבל לא האמיןו בכלל ישראל שהם עם הנבחר לעבדו כי חשבו שלא שין שהקב"ה קיבל נח"ר מעבודת ישראל ומרקباتם, ולבן הגזירה שליהם הייתה כתבו לכם על קרן השור שאין להם חלק באקליק ישראל ולא אמרו שהעולם קדמון אלא טענו על אמונה ישראל שיש להם חלק באקליק ישראל ובחר בהם לעבדו. ריש לומר שמעטם זה שלא היו עובדי ע"ז היו שליטים בארץ ישראל ומכרומו בברכת נח יפת א' ליפת וישכון באחלי שם וכן על כל ישראל שהי' בהם התרשלות בעבודה, וכנראה שהוא בא מהשפעה קלי' יון וכן עיקר עניינם הי' למנוע מהם עבודה המקדש וכמו שהובא בב"ח סימן תר"ע. ואילו הכהנים מתחתיו ובנוו מסרו נפשם על האמונה של כל ישראל ולהמו נגד היוונים, וכן אחר שגברו עליהם בסנס המנורה להורות על אמונה ישראל השם העם הנבחר לעבדו וכמו שאמרו חז"ל שהמנורה בנו מערבי שלא כבה עיקר עניינה להורות ששכינה שורה בישראל וזה הי' עניין הנס בנו הנווכה שדרקו שמונה ימים בסנס להורות שהשכינה שורה בישראל והי' זה אות על אמונה ישראל ונגד אמונה היוונים וכן עיקר הארץ על נצחון היוונים הוא בהדלקת המנורה. וכן מבואר מה שתיקנו שייהיו ימים של הלו והודאה שהה הוראה על נצחון דעת היוונים שספרו בעניין הקשר של קוב"ה לישראל והחפץ בעבודתם.

עד בקר תחנן את המקדש למקומות בית ה' זהה קיים לעד ואפיו בימי חורבן של גלות יון נשאר המקדש ואחר חורבן אודם כל בית של ישראל בעת שמדליקין המנורה על פתח ביתו נעשה או מקום של בית ה' ולכך זה קיים לעד. ונראה שאף לשיטת הראשונים החולקים על הרמב"ם ולידיו אין הדלקה אלא בלילה וא"כ אין זה הדלקה של קרבנות אבל גם לדידיו יש לומר שיש עוד דין של הדלקה מצד הקרבה, והוא הנר מערבי שדלק גם בזאת והי' מהלכות הקרבה שנוהג ביום ולכך נקרא גנות המערכת על שם נר מערבי שדלק גם ביום זיויעי בצע' הלכות חנוכה שכח שמה שכח הרמב"ם הדליקן גנות המערכת שמונה ימים אין זה אלא נר מערבי שמדליקין אותו מן המזבח ו מבאר זה עפ"י הפטיקתא וא"כ [מ] וגם לדידיו יש לומר כמו שנתבאר לדמ"ט שהאמור בירושלמי שקלים שנוראה ומזכה מעכין זה את זה הוא על הדלקת הנר מערבי גם ביום אבל על הדלקת הלילה אין עיכוב כמו שנתבאר שאין זה מגדרי הקרבה. ואתוי שפיר נושא על הנשים גם לדידיו.

הדלקן גנות בחצרות קדשך [ב]

בשמוןת ימי הנס ונמצא כי רק הדלקת המנורה הייתה אז אף שמדובר בשקלים שהמזבח מעכב את המנורה כבר נתבאר במקור"א שאכן הדלקה של הקרבה מתעכב אבל מצות הדלקה בדרך המלכים להאריך לפניהם משום כבוד שכינה זה אינו מתעכב במה שאין מזבח. אבל הלכה זו של היישלמי שקלים לא הובאה להלכה ומשמע שאינה לדינה ולפ"ז צ"ב למה נזכרה רק הדלקת המנורה.

ويرאה בזה שאמנם לא נתכוונו כאן להזכיר נס המנורה אלא שכמו כל התפללה של הנשים אין עניינה אלא להזות על הנס של התגברות כה הקדשה על כח הטומאה, ומשום שעל הנס של פר השמן שיכולים

מהלכות קרבנות לא נתקינה בימי החנוכה עד שנבנה המזבח שנעשה שוב מקום קדש להקרבה כמו שנתבאר אבל הבדיקה של בית ה' נתחדשה מיד בגילוי מה שהוא בפועל בכ"ה כסלו. וכך בתפלת על הנשים לא מצינו אלא עניין זה שטיחרו את מקדש ובינו את היכל והדליך נרות להורות שהמקדש hei קיים ושכינה שם בהעלם והסתור ועתה יצאה בגiley אחר שהורידו ממש טומאה יון ולכך הוציאו רק תורה המקדש ולא עניין קרבנות שעדין לא נתקרש בזאת להיות מקום קדש להקרבה עדר שנבנה המזבח. באופן שמדובר שהדלקת הנרות בערב באה מהלכות בית ה' והדלקת הנרות ביום כא מהלכות מקום קדש להקרבת קרבנות. ואשר לפ"ז זה מתבאר כי הדלקה דיין על פתח ביתו מכחו הוא וכדי למקדש של בית ה' ולא למקומות קדש להקרבה. והיא הבדיקה שנאמרה לאחנן של קיים לעד ופירש הרמב"ן הוכנה על גנות בית חמונאי. כי אהנן קנא על חנוכת הנשאים שנעשה על ידם מקום קדש להקרבה ואמר לו הקב"ה אתה בהולך את הנרות מערב

והדלקן גנות בחצרות קדשך. המפרשים העירו על מה שנאמר בחצרות קדשך והרי המנורה מוקמה בפנים ההיכל, ולכן יש שרצו לפרש שהדלקה בחוץ כדי שהכל יראו את הנס איך שהפרק מתמלא על ידי נס אחר ששפכו למנורה ואחר כך הכנiosa לפנים, כמובא ברמב"ם הלכות כל' המקדש שיכולים להוציאו לחוץ ואפיו זו יכול להדליקה, אמן בפשטו לא משמע לכך שהרי כל הנס של פר השמן לא נזכר כאן, גם צריך ביאור שהרי בפשטו נתכוונו לומר על הדלקת המנורה ולמה לא נזכר כאן אלא עניין זה של המנורה ולא שאר דברים שהרכיבו קרבנות וחתמו קטרות. ויתכן לפי מה שמדובר במגילת תענית בנו את המזבח

להלכות נ שגולות י מקדש ייבו את המקדש השלמות קדר ורק בזאת שיש שני להקרבת בית ה' כשלך במקומות קדושת ס נח קין זה מראה ואנכי לא וס קדוש בין, אבל לנין הבין א מקדש ג' ה' אבל אין דין נדש אתה כונה לא יין מורה ת אלקים תא' ה' גם ריבוי את הבדיקה ה' אבל של מקומם המקדש תהא שם לית יון וזה נראה המנורה 1 שהי

ויאמר א' יהי אור והכו בהכוהת לעבר קודם זו בחינה סור מרע אלא להוציא האור מן הע מגלה עמווקה שלגולה תורה שכחוב גולות בכ גלות יון הוציא מן הגלו סתרי תורה וזה הכוונה וזה קדשך מבואר.

ונראה שכחינה זו חינה היא מכל שנה וילחינה. ולכן אמרו חז' בחולקה להורות על ההדלקה הוא מחוץ ל' ולמטה מעשרה שכל זה בו שליטת הארץ. וכן השקיעה כמו שאמרו שמתיחילzman ליליה שבבו האדם המدلיך עומד בה חול. שלפי המבורא כל ז' נר חינה שיש בכוחו מדות קדושה שנintel ולהכניות בקדושה בכחן אוויות חדשים ייש בכוחין בתהעדרות המדות גם שנטבעאר שקוושית הגם איזה נס קבועה נכלל בה את האור של ימי החנוכה כמו בי"ט ועל זה באה

השמן שהAIR בדרן מהודשים שייצאו מן השן בחינה זו מצינו גם: למצוים וכל עניין וילקט שלא בכדי נקראת פרש משום שואה ארורה בחינה. שירידות כלל ישראל למץ שם נצחות הקדשו האציגיות ואחר זה בחטו הפלגה סדום. ואמנם יי' האחת כמו שמצינו בא

קודם התגברו עליהם והוציאו כל כוחות הטוב מהם.

ויש לומר שה' הביאו במה שאמרו והדריקו נרות בחזרות קדשך לומר שלא רק سور מרע נתקיים כאן שהתקבבו עליהם ופינו את היכלך וטיהרו את מקדשך אלא גם הבדיקה של עשה טוב והדריקו נרות בחזרות קדשך שאתם נרות שדליך הי' מכח הקדושה שיצאה מתחת יד הרשות וכיון שייצאו עמהם גם כוחות כאלו שהיו בשבי' מתחילה הבריאה لكن היה הדלקת הנרות באופן אחר מאשר כל השנה שה' דלק מכח אור הקדושה ועתה הי' זה מכח אוותות הקדושה שיצאו עתה לחירות. ונמצא שהמשך של ביאור הנצחון וכן נזכר בחזרות קדשך להזוזה שהוא אלו אוותות של החזרות הינן לא רק מה שהמסו מלכות יון מישראל אלא מה שהי' כך מתחילה הבריאה בשח'כ' של כל אומה הי' לה חיים מנזהה'ק שה' בידם ועתה יצאו גם אלו מהם. וייעוי' בעבודת ישראל שכטב ביאור על מה שאין ההודאה בברכת נצח ולמה בברכת הור, ובמאור כי נצח הוא מצד הקב"ה והוא לא שיק' אצלו צירה ונס שהרי הכל בחשבון ומסתור בלוט הבריאה וрок בדין נראת צירה ומילא יש' נס ולכן הוא בהודו יעיפוי'. והמתברר מדבריו שהכל הי' בחשבון של בניין אלא שלישראל הי' וזה בעולם והסתור ומיבור בזה למה עיקר הי"ט תקינו חיל על נס הנרות מבואר בבריתא רשבת ואילו בהודאה עיקר ההזוכה הוא התקברות על יון, ובאמת הודאה צרכיהם להשתתף על העזה אבל עיקר לעשותם ימים טובים והוא דוקא כשייש בחינה של עשה טוב בנס שבאה איזה תועלת מכל הגלות והחצלה וכן נר הדלקת הנרות בחזרות קדשך שמורה על התקברות כה האור שייצא לחירות הוא אשר קבוע לחכמים לעשומם ימים טובים בהלן והודאה ולא רק היל על הצרה. והרומו יסוד הדברים ומה שנרמו כל הגלויות בפסוק והארץ הייתה תהו ובהו ואחר הכל נאמר

לקיים מצות הדלקה אין הלוות הודהה, וכנראה שזה הי' טעםו של הרמב"ם שגורט במשפט שבת שמותם ימים בשמחה והallel, כי הודהה אינו קבוע על הרע אבל שם השמחה והallel יכול נצחון הטוב על הרע אבל שם השמחה והallel יכול להיות גם על נס של קיום המצות כמו שיש דין היל על כל פרק ופרק ונכל בזה חג השבועות מתן תורה שהוא חג שיש בו היל ושמחה. ולפי זה נראה דמה שאמרו והדריקו נרות בחזרות הטוב על הרע.

והביאו בזה נראה עפי"מ שביאר הבעש"ט זע"א הפסוק ואיש אשר יקח את אחומו חסד הוא, מה שאנו מוכן מה עניין חסד לכאן ומبارך הכוונה שמדת החסד ששורשה אהבה נפלה למטה מלובשת בכתנות עור ומכח זה הגיע לעבריה זו של אהבה אסורה ועicker העבודה דיין היא להעלות כל המdotות שמתעוררים לחומריות לקדושה ולא רק שלא לעשומם אלא להכניסם לשרם על ידי הפשטה כתנות עור ולהלבושים כתנות אור. והנה גלות יון שהיתה משונה משאר הגלויות שישראל גלו ממקומות לשם ואילו מלכות יון השתלטו על המקדש ועל כל ישראל הי' עיקר הגלות מה שחטטו כל המdotות וההשפעות שירדו בקדושה ולנצח את מלכות יון לא הי' די בזה שగרשו אותן מארץ ישראל שלא יוכל למן עבודת הקדוש אלא גם להוציא מהם טרפם מה שחטטו מעליותה דהרי יש בכל אומה נזהה'ק שנפלו עיר מתחילת הבריאה שקשה להעלותם אמן על ידי שלט האדם באדם להמשיך אליהם עוד כוחות הקדושה ואו רע לו כיון שמתהדים יחד עם כוחות הקדושה שחטטו מהם ונהנים מתחילת הרע על ידי התקברות כה הקדושה. וזה אולי הטעם שטיבוב הקב"ה גלות יון שבתחלתה אמן השתלטו על השפע הקדוש אל כל בזה שנכלע בתוכם הרבה כוחות הקדושה ונתחבירו עם הקדושה שהיתה בהם

שירדו למצרים להעלות שם כוחות הרע. והשני כמו שמצינו ביצחק אבינו שישב בארץ כנען ולא ירד למצרים ואותו התקין שהי צריך לעשות עשו ממקומו. והביאור בזה שיש שני אופנים של העלאה נצוה"ק האחד על ידי רבי אוור במקומו שמושך אליו נצוה"ק שכחושך בגלות כמו כל דבר שהוא לששו. והשני על ידי ירידת למקום החושך ושם לקבץ נצוה"ק. ומוכן שזה חלוק באיזה אופן שקיים בער שיש כאלו שיכולים לצאת על ידי רבי אוור ויש כאלו שאינם יכולים לצאת אלא על ידי ירידת לשם. והנה גם האופן של ירידת למקום הרע והעלאות הוא באופן אחר מאשר התקבצות למקור האור. והוא על ידי שבל אותם כוחות מתלבשים באדם להתעורר בחומריות מכח אותם נצוה"ק شبויים בער וכשהאדם מתפקיד מזוה ומ��פשת מהם הלבוש של החומריות ומשמש בהם אחר כך לקדרה רק בזה הוא האופן של העלאות. כי הדבקות של נצוה"ק בער הוא כי חוק שאי אפשר להפריד אותם אלא על ידי שהאדם מתלבש בהם ומעלם לקדושה.

בזה מבואר עניין ירידת יוסף למצרים ללקט שם כל כוחות ומרות הקדושה וכן אחרי שכבר ירדו גם בני ישראל לשם. והוא הבדיקה של נר חנוכה שמדייקים אותו מחוות לבית ובכילה היכן ששולטים כוחות הרע והאדם מתלבש בהם מרות ופושט מהם הלבוש החומי ומכוונים לקדושה ועל ידי כך בא להודות ולהלל. וזה שאומרים בתפלת הנרות הללו קדר' הם ואין לנו רשות להשתחמש בהם היינו בהם מרות שאנו מעלים עתה אלא לראותם בלבד כדי להודיע וללהל לשмер הגadol. ויובן בזה היטב מה שמצינו בשם הרמב"ן וכן עלי מא נהוג לומר שבעה פעמים יושב בסתר בהדלקת נר חנוכה שיעיריו של מזמור זה הוא לגרש כוחות הרע הרוצים להאחו באהם וכן בשאנו מדליקים גנות חנוכה ומעלים המרות יש חשש שיאחו

ויאמר א' יהיו אור והכינה שהאור המחדש בהכרת לעברו קודם דרך גלות ואין זה רק בחינת טור מרע אלא במנת עשה טוב להוציא האור מן השבי' וכמו שמכואר במגלה עמוקות שגולות מצרים הוציא משם תורה שכחוב וגולות בכל תורה שבב"פ. וגם גנות יון הוציא מן הגלות האור הגנו נרות בחצרות טרי תורה וזו הכינה והדליקו גנות בחצרות קדרש מבואר.

ונראה שבבינה זו שהיתה אז בזמן נס חנוכה. ولكن אמרו חז"ל דינים מיוחדים בהדלקת להורות על בינה זו. מקום ההדלקה הוא מחוץ לבית ובשער הפתחה ולמטה מעשרה שכל זה מורה על מקום שיש בו שליטת הרע. זמן ההדלקה הוא אחר השקיעה כמו שאמרו משחשע החמה שמתחיל ומן ליל שבו תרמוש כל חיתו יער. האדם המدلיך עומד מחוץ לבית ולובש בגדי חול. שלפי המבואר כל זה מורה על האור של נר חנוכה שיש בכוחו להמשיך כל אותם מרותDKOSHA שנתלבשו בכתנות עור ולהכניס בקדושה בכתנות אור. ומהם אותן אורות חדשין יש בכוחינו לומר הלה והודאה בחתعروות המרות גם בימי חול. וכן שנتابאר שקרשית הגمرا מאין חנוכה על אייה נס קבוע נכלל בזה מהיכן לקחו חז"ל את האור של ימי החנוכה לומר הלה והודאה כמו ביו"ט ועל זה בא התחשובה של נס פך השמן שהאייר בדרך נס מאותם אורות מחודשים שיצאו מן השם מלכות יון.

ובבינה זו מצינו גם בכל עניין ירידת יוסף למצרים וכל עניין וילקט יוסף את כל הכסף שלא בכדי נקירת פרשה זו בימי החנוכה משווים שזה אותה בינה. דינה ידוע ומפורס שירידת כל ישראל למצרים ה"י כדי להעלות מרות נציבות הקדושה שנפלו בתחלת האצלות ואחר זה בחטאיהם דור המבול אוש הפלגה סドום. ואמנם יש בזה שני בchniot, האחת כמו שמצינו באברהם אבינו וייעקב ר במא שאמרו לך לומר שלא רק בר עלייהם ופינו קדרש אלא גם קו גנות בחצרות זי' מכח הקדושה זון שיצאו עמם בשבי' מתקילת גנות באופן אחר זילק מכח אור אורות הקדושה שזה המשך של בחצרות קדרש חצרות היינו לא ישראל אלא מה ז בש"כ שכלה שחי' בידם ועתה בעבודת ישראל ההודאה בברכת אאר כי נצח הוא אצלו צרה וננס בלוט הביראה לא יש נס ולכן מדבריו שהכל זישראל ה"י וזה כמה עיקר הי"ט מבואר בבריתא ר ההזקרה הוא אה צדיקים לחת מים טובים שהוא טוב בנש שבאה והצלחה ולכן שך שמורה על הורות הוא אשר טוביים בהלל זה. ומרומו יסוד הגליות בפסק וחדר הכל נאמר

מצינו כאן מלחמה מיוחסת על ארץ ישראל שהיא בחינת המלכות דקדושה. וכדי לבאר העניין נקדמים לבאר סדר ההנאה בגלוויות כל ישראל.

א

סדר כבוש והנאה הארץ ישראל בבית שני. לפי מה שמתבאר בכתובים יוצאת שתחילת חזות כל ישראל לארץ הארץ בא על אחר גלות בבל והמשך בנין הארץ בא על ידי הנביאים והשלימות באה על ידי עוזרא הסופר שהוא מלאכי, וכמו שהובא בספר עוזרא ז' יתנוס מהכהנים הגרולים וויל שם, ואחר הדברים האלה במלכות אורתחסטה מלך פרס עוזרא בן שיריה בן עזיריה בן חלקיה בן שלום בן צדוק בן אחיטוב בן אמריה בן עזיריה בן מריוות בן זרחיה בן עזיב בן בקי בן אבישוע בן פינחס בן אלעוזר בן אהרן הכהן הראש הוא עוזרא עליה מבבל והוא סופר מהיר בתורת משה אשר נתן יהי'יה אלהי' ישראל ויתן לו המלך כדי יהי'יה אלהי' עליו כל בקשתו. ויעלו מבני ישראל ומון הכהנים והלוים והמשדרים והשערים והנתינאים אל ירושלים בשנות שבע לאורתחסטה המלך. ויבא ירושלים בחדר החמיישי היא שנות השבעית למלך.

משמעות הדברים כי הנאה כלל ישראל הייתה על ידי עוזרא שהי' מזרע הכהנים גדולים עד אהרן הכהן והוא עצמו כהן גדול, וכן מצינו שאחריו שימש שמעון הצדיק בכוהנה גדולה ארבעים שנה ומשמעה שהנאה הרוחנית של כלל ישראל הייתה על ידי כהנים גדולים וכן משמע גם מעنين נס חנוכה שבא על ידי מתחתיו בן יוחנן כהן גדול ובניו שגם הם היו אחורי כהנים גדולים. ויש בזה הוראה כי עד אז בבית ראשון היה הכהנה הרוחנית על ידי מלכים צדיקים ועל ידי נבאים, ובימי עורה שהי' סוף תקופה הנביאים היה הכהנה על ידי כהנים גדולים. שנמצא כי עיקר

נס חנוכה בארץ בית שני

דברי הקדמה

בענין גלות הארץ ישראל קודם ואחרי שכבר נכבשה על ידי יהושע מצינו חמשה גלוויות הראשונה גלות מצרים והשנייה גלות בכל והשלישית גלות מדי והרביעית גלות יון וה חמישית גלות אדום. וחולקה גלות יון משאר הגוליות שכולם היו על ידי גלות ישראל עם יעקב למצרים, גלות בכל שגלו לשם כלל ישראל, גלות מדי הגירה היהת במלכות מדי, גלות אדום היהת בגלות מארץ ישראל. יוצא מזה גלות יון שהגולות היהת בתוך ארץ ישראל. ולכואורה יש בזה הבדל גדול, כי כל הגוליות שהיו בחו"ל משמע שבארץ ישראל לא יכולו למשול על עליהם האור של ארץ ישראל לנין בהכרה הגולות היהת בגלות לחוץ לארץ שהיה תחת שעבוד האומות, יצאה מכל זה גלות יון שבעוד שלכל עליהם היונים שנראה מזה ישראל שלטו עליהם הארץ יושבים בארץ שלא יוכל שלא הוועלה זכות ארץ ישראל שלא יוכל לשלוט עליהם, ומטעם זה משמע שגולות יון הייתה קשה מכל הגוליות שהז בבחינתן, לככוש את המלכה עמי בבית ולן דרשו ז"ל וחושך זו מלכות יון שאין לך חושך גדול מזה לככוש את המלכה עמי בבית. וזה הטעם שגוזרו כתבו לכם על קרון השור שאין לכם חלק באקליה ישראל, כלומר שאתם יושבים בארץ ישראל שהוא המקומ של הקב"ה מתחילה הארץ ומכל מקום אין מגין عليיכם בהיותכם שם ובהרחה שאין לכם חלק באקליה ישראל. ובזה מכואר קנות מתחתיו ובנוו למסור נפשם במלחמה שזה هي בבחינת לככוש את המלכה עמי בבית ולא יכולו לסבול איך שהרע שולט על האור הארץ ישראל. ולן

שהיונים משלו על ארץ ישראל כשיישרל נמצאים שם. יש להבין טעמו של דבר שגולות יון הייתה בארץ ישראל לאחר משר הגלויות.

ונראה דוגנה התחלקות הגלויות באוטיות שם הו' מתבאר בדברי הארץ' ל' כי מצרים קוצו של יוד, בבל יוד, מרי ה' ראשונה, יון ר' אדום ה' אחרונה. ובהתחלקות הקומה מצרים כתר, בבל חכמה, מרי הזרועות, יון הגוף. אדרום הרגליים. והרי מבואר כי גלות יון שהיה כנגד הגוף הייתה בארץ ישראל עצמה כשישראל נמצאים שם שלא כשאר הגלויות שהי' על ידי גלות מארצם.

והנה בהתחלקות לפי קומה שלימה, יוצא שמצרים בבבלי מרי הם בבחינת הראש וזרועות יון בחינת הגוף עצמו ואדרום בחינת הרגליים, באופן שיוצא כי מרות הראש וזרועות הם נבדלים מבחן הגוף וכן הרגליים נקראים לבן מגופא והגוף עצמו היא הבחינה של גלות יון. ומכל זה מתבאר כי על בחינות הראש שהם בבחינת התחלקות המודות. כתר הרצון, חכמה ובינה אין הרע יכול להשפט על אור הקדושה כשהוא מאיר בארץ ישראל עצמה ורק גלות של אותו אור שייך ולבן בא הגלות מארץ ישראל לחו"ל שם אין מאיר אור הג"ר דקדושה. וכן בחינת הרגליים הוא כמו ג"ר שהגלות הוא רק בגלות לחו"ל במלכות אדום. יוצא מכך הוא אור הגוף שהוא תפארת בא הדעת לשנות עלייו ולבן הגלות הייתה בארץ ישראל כאילו שיש להם שליטה על האור של תפארת, וכן הנזירה שלהם הייתה כחם עליהם לכטן על קרן השור שאין להם חלק באלוקי ישראל וזה להורות שהם שולטים על אור הקדושה שמאייר בארץ ישראל ולא שנעלם ממש על ידי גלות.

ומבוואר שגולות יון הייתה בבחינה של החשיכו ענייהם של ישראל משמע בבחינה לאחרת מכל הגלויות וזה משומש שהקדושה של הגוף לא נעלמה כמו כל האורות של

לצורך הבחינה הסופית, וגדולי עולם שהוא מהבחינות העליונות של הקומה הרגישה קדושת ארץ ישראל ורק כלות ישראל שהם בבחינה של סוף הקומה שה עדין לא נשלם הם בהullen המורגות. ואולי זה העניין שלא מצינו בתורה נביים וכותבים השם ארץ ישראל אפילו בזמן בית ראשון ומן המלכים ורק בנכואת יחזקאל על העתיד נזכר שם ארץ ישראל כי שלימותם זה לא הי' בכל המזכירים ורק בעיה שתושלים גם הירושה בבחינת הרגליים אז שמה ארץ ישראל אבל עד אז שאין שלימותה היא עדין נקראת ארץ כנען אף שיש בcheinותיהם כבר ארץ ישראל, ואשר לנו בלשון חז"ל כן נקראת ארץ ישראל ואין בזה סתירה כמובן.

ג

איתא בפסקתא רבתי פרשה ל"ג בראשית ברא אלhim וכוי והארץ הייתה תהו ובתו וחשך על פני תהום ורוח אלhim מרחפת על פני המים. תהו זו מלכות בבבלי ראיית הארץ והנה תהו ובתו וחשך מרי שנאמר ויבählו להביא את המן וחשך זו מלכות יון שהיו גזירותיה קשה כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל על פני תהום זו מלכות אדם הרשותה עכ"ל. וכן הובא דורשא זו במד"ר بما שנאמר בברית בין הבתרים והנה אםה גדולה וחשיכה.

והנה הgalות הראשונה הייתה גלות מצרים וזה נאמר להדייה בתורה. והנה הצר השווה של כל הגלויות שבאים להשלים ההבטחה של ירושת ארץ ישראל שזה בא על ידי המשה גליות. והאריז"ל בלקו"ת פרשת שמות מבאר שמשה גליות הם כנגד קוצו של יוד וד' אוחיות הויה שהם ההיכי חמץ לקל מנתן ארץ ישראל בשלים. והנה כל הגלויות היו בזמן גלות כלל ישראל מארץ ישראל מארצים. חוץ מגליות יון שהיתה בארץ ישראל עצמה

החוושך שמכסה את הארץ. וכיוון שכן מבואר מה שודוקא הכהנים הם שעמדו ולחמו נגד קלייפת יון, שהרי זה עיקר ענינים בהדלקת המנורה וכן כמו שנאמר לאחר בעולותך את הרוות שלן גדלה משלחם והם הבינו כי היונים איננו יכולים לבטל הארץ שהוא כמו אוור הנשמה אלא להמשיך כסוי על הארץ, וכן יצאו ללחום עמהם והדבר הראשוני שעשו בעבודת המקדש הוא הדלקת המנורה להסיר המעטה המכטה את הארץ ומילא נפללה קליפת יון ושוב יכולו לקיים כל המצוות וכן יציר הינו"ט נקבע על נס המנורה שהארה וקדושה הוא שהכנייע את שליטת יון על ארץ ישראל. וכך שהובא בב"ח סימן תע"ר שמלך יון אין אמר להם שככל עוד שיש אוור המנורה לא תוכלו להם.

ואשר נלמד מכל זה כי הארץ של ארץ ישראל מבחן גופא אינו יכול להסתלק כיוון שהוא בעצם מהות הארץ ורק מעטה שלחוש שירק בה. נמצא כי הקדושה של ארץ ישראל עצמה אינו יכולה להתבטל לעולם ואם אמם שישיך בה העלם של כסוי אבל לא הסתלקות. ויש לומר שלפי גודל הארץ בהכרח שגם כשייש כסוי יש נצוצי אוור המαιירים דרך הכתמי. ולכן כל המעלות שנאמרו בארץ ישראל מצד עצמה יש מזוה הארץ גם בזמן הכתמי ואולי זו הכוונה בנס חנוכה שמצו פך שמן טהורה שלמרות הכתמי של היונים על עיקר הארץ נשarra הארץ של פך שמן בפניהם וממנו יתד ופנה להוריד את המשך מכל הארץ שזו הייתה מלחמת הכהנים ואשר זה נרמז במאה שהובא בתפלה ועל הנסים אחר וטיהרו את מקרש מתומאה, והזדיקו נרות בחצרות קדרון כלומר שעל ידי מעשה הדלקת פך השמן נתבטל המשך מעל כל ארץ ישראל וחורה מלכות לישראל.

ד

ומה שנראה עוד בענין המיוחר של גלות יון שיכלה להיות בארץ ישראל שלא כמו שאר הגלוויות דינה מצינו בזוהר ח"ב דף

הគמה אלא נשarra במקומה ושלטונו מלכות יון החשיכו עיניהם כלומר שיש מקור של אוור אלא שעשו אותו כמו סומים שעיניהם אינם יכולים לראות את הארץ. וזה היהת הגוירה שלהם לכתוב על קרן השור שאין לכט חלק באלקי ישראל כלומר כפירה ח"ז בענין הארץ של הגוף שהי בארץ ישראל שלא ח"י בו העלם וגלות רק אין לכט חלק בזה.

והנה בחינה זו היא מידה של יעקב אבינו כידעו כי אברם בחכמה ויצחק בברינה ויעקב בתפארת. והזמן גרמא ש תמיד בימי החנוכה קוראין פרשות וישראל או מקץ שעיגנים ביעקב ובנוי. ויש בזה הראה כי אמם גודלים אוות כתר חכמה בינה אבל הם אוות המAIRים על הקומה לכט הגלות היהת בזה ישראל חלכו בגלות הארץ ישראל שם מקור הארץ, אבל הארץ של תפארת שהארה הארץ של הגוף עצמו לא שייך לסלק את ישראל ממקור הארץ, ולא חשיירו אותם במקומות בארץ ישראל אלא רק יעקב אבינו הוא זה שירד בגלות מצרים לגור שם משומם שהארה שלו אינו מסתלק וכי הגוף שהוא עצם אוור במוחתו רק שלפעמים נעשה העלם של כסוי אבל יעקב אבינו גם במצרים לא מטה שהארה שלו האיר תמיד בכל מקום שהוא.

זה העניין מה שהיונים טימאו כל השמנים שהביבנו כי הארץ של המקדש ושל ארץ ישראל יוצא ממקורו ומאייר לחוץ. על ידי המנורה שמסירה את הכתמי של החושך, ועל ידי שטימאו השמנים נעשה כסוי על הארץ ואמורו משומם כך אין לכט חלק באלקי ישראל, הכוונה על הנשמה חלק אלקית ממעל שהיא מקור הארץ שמאיר בכל אחד בישראל ומהשיכו על ידי הגוירה וטומאת כל השמנים כסוי על הארץ.

והנה עיקר העבורה התמידית להסיר הכתמי מעל הארץ גם כשייש חטאיהם באה על ידי עבודת הדלקת המנורה שזה סילק את

ומבוואר בדברינו מה שגוזרו כתבו לכם על קրן השור שאין לכם חלק באקליק ישראל הכהונה על עניין מילה שיש בה תורת מילה ופריעה ונתבאר העניין שתכליית הכל הוא להסיר הערלה וכן הפרעה שמתגללה על ידי זה עטרת היסוד שהוא שורש המלכות והחומר שלאה, שהוא מורה על היסוד של אמונה ישראל. וכן גוזרו על השבת שהשביתה של ישראל מורה על הקשר שיש להם ען הקב"ה ששובטים כמו שהוא שוכת וכון על הורש שהז נמסר לישראל לקביעם אם החודש מלא או חסר. והנה חדש מילה שבת גי' נפש רוח נשמה היה יחידה, ששמרות שלשה אלו מורה על חלק אלקיה וזה נכלל לכל אחד מישראל מהקב"ה והוא נכלל בזיוירה שאין لكم חלק באקליק ישראל. כמו כן יש רמז לכל האמור במחולקת יעקב עם שרדו של עשו, שנאמר שם ויגע בכף ירכו, תיבות אל גי' משיח בן דוד כלומר לרופף בדורות האתורונים האמונה במשיח בן דוד שה עיקר האמונה בקשר של קובבה וכנסת ישראל [כמו כן ויגע גי' חנוכה בכף ירכו גי' פורים כידוען]

ואשר מבואר מכל הלין שגנות יון שהיתה בארץ ישראל ובישיבת כל ישראל הוא משומש שהיו קרובים לאמונה בדברי הוז"ח לכן לא הקיאה אותם הארץ. ויתכן לומר שזו הכהונה בברכת נח לבניו יפת' לאיפת' וישכנן באחלי שם, שיש בה משמעות של רמז על גלות יון שהיא אחת מהгалויות שנרמו בתקילת הבראה וכרכו נח שגנות שהובאו על ידי בניו על כלל ישראל שהי' באחלי שם ולא בהגולות הארץ ישראל כמו שאור הgaliot של מצרים בבבל ואדום. ואולי מצד ברכה זו של נח זכה יפת' לבניו יהיו קרובים יותר למילונות, ויש לו שכם אסרו חז"ל ללמדך חכמה יונית, שדוקא משומש שיש בה קרוב למלינות, יש יותר חשש לטעות אחריו' משא"כ בשאר אומות שלא היה בהם אמונה בכלל.

רל"ז ע"א, אשר אין בה מום, דא מלכות יון דאיון קרבין לארכוי מהימנותא. והדברים צרייכים ביאור שהרי משמע בדברי חז"ל שמלכות יון נקראת חושך וחשיכה שהחשים עיניהם של ישראל בגירותיהם כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באקליק ישראל. והכרה לבאר העניין כי אמןם היו קרובים יותר מכלם בעניין האמונה אלא ששורש האמונה באה להם מכח" השכל שהיו חכמים ומכח החכמה הבינו שיש מי שכרא העלים והוא מנגן אבל לא האמיןו בכלל ישראל שהם עם הנבחר לעבדו כי חשבו שלא שיק' שהקב"ה קיבל נח"ר מעבודת ישראל ומקרבתם, ולכן הגירה שליהם הייתה כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באקליק ישראל ולא אמרו שהעולם קדרמן אלא טענו על אמונה ישראל שיש להם חלק באקליק ישראל ובחר בהם לעבדו. ויש לומר שמטעם זה שלא היו עובדי ע"ז היו שליטים בארץ ישראל וכמרומו בברכת נח יפת' ליפת' ויישכון באחלי שם וכן על כל ישראל שהי' בהם התרשלות בעבודה, וכנראה שהז בא מהשפעת קל' יון ולכן עיקר עניינים הז' למנוע מהם עבודה המקדש וכמו שהובא בב"ח סימן תר"ע. ואילו הכהנים מתתיהם ובנוו מסרו נפשם על האמונה של כל ישראל ולהם נגד היונים, ולכן אחר שגברו עליהם בא האות מן השם באיזה כה גברו עליהם בנס המנורה להורות על אמונה ישראל חז"ל שהמנורה בנד מערכי שלא כבה עיקר עניינה להורות שכינה שורה בישראל וזה הז' עניין הנס בדור חנוכה שדרקו שמונה ימים בנס להורות שהשכינה שורה בישראל והז' זה אות על אמונה ישראל וכנגדי אמונה היונים ולכן עיקר האות על נצחון היונים הוא בהזלה המנורה. וכן מבואר מה שתיקנו שייהיו ימים של היל והודאה שהוראה על נצחון דעתם היונים שכפרו בעניין הקשר של קוב"ה וישראל והחפץ בעבודתם.

להלכות
נו שלגולה
י" מקרש
יבבו את
המקדש
השלמתו
קדש וruk
דר בזה
שים שני
להקרבת
בית ה'.
ఈ להלך
במקום
קדושת
ס נח קין
זה מראה
ואנכי לא
ום קדוש
יבן, אבל
לכן הבין
א מקדש
ז ה' אבל
אין דין
ונדר אתה
ובונה לא
זין מורה
ית ה' גם
ריבבו את
הבחן
ה' אבל
ול מקום
המקדש
זהה שם
לית יין
זה גראה
המנורה
ו שהיא

עד בקר תחנן את המקדש למקומות בית ה' זהה קיים לעדר ואפלו בידי חורבן של גלות יון נשאר המקדש ואחר חורבן אדורם כל ביתו של ישוראל בעת שמודליקין המנורה על פתח ביתו העשה או מקום של בית ה' ולכך זה קיים לעדר. ונראה שאף לשיטת הראשונים החולקים על הרמב"ם ולדידיו אין הדלקה אלא בלילה ואיך אין זה הדלקה של קרבנות אבל גם לדידיו יש לומר שיש עוד דין של הדלקה מצד הקרבה, והוא הנר מערבי שדלק גם ביום וזה הי' מהלכות הקרבה שנוהג ביום ולכך נקרא נרות המערה על שם נר מערבי שדלק גם ביום זיויעוי בצל' ההלכות חנוכה שכותב שם שכתב הרמב"ם הדליקו נרות המערה שמונה ימים אין זה אלא נר מערבי שמודליקין אותו מן המזבח ומברא זה עפ"י הפסיקתא ואכ"מ גם לדידיו יש לומר כמו שנתבאר במקור"א שאמנם הדלקה של הקרבה מתעכבר לפניםיהם משום כבוד שכינה זה אינו מתעכבר אבל מצות הדלקה כבוד המלכים להאריך במה שאין מזבח. אבל הלכה זו של הירושלמי שקלים לא הובאה להלכה ומשמע שאינה לדינה ולפי"ז צ"ב למה נזכרה רק הrulektת המנורה.

ויראה בזה שאמנם לא נתכוונו כאן להזכיר נס המנורה אלא שכמו כל התפללה של הנשים אין עניינה אלא להודאות על הנס של התגבורות כה הקדוצה על כה הטומאה, ומשום שעל הנס של פר' השמן שיכולים

מהלכות קרבנות לא נתקיימה בימי החנוכה עד שנבנה המזבח שנעשהשוב מקום קדוש להקרבה כמו שנתבאר אבל הבדיקה של בית ה' נתחדרה מיד בגילוי מה שהי' בהעלם בכ"ה כסלו. ולכן בתפלת על הניטים לא מצינו אלא עניין זה שטיהרו את מקדש ופינו את היכל והדילוקו נרות להורות שהמקדש hei' קיים ושכינה שם בהעלם והסתור ועתה יצא בא גיגלי אחר שהורידו ממש טומאה יין ולכך הוציאו רק טהרתו המקדש ולא עניין קרבנות שעדיין לא נתקדש בזה להיות מקום קדוש להקרבה עד שנבנה המזבח. באופן שմבוואר שהדלקת הנרות בערב בא מהלכות בית ה' והדלקת הנרות ביום בא מהלכות מקום קדוש להקרבת קרבנות. ואשר לפיה זה מתבאר כי הדלקה דיין עלفتح ביתו מבחוון הוא זכר למקדש של בית ה' ולא מקום קדוש להקרבה. והיא הבדיקה שנאמרה לאחרן שלקיים לעדר ופירש הרמב"ן הוכנה על נרות בית השמונהאי. כי לאחרן קנה על חנוכת הנשאים שנעשה על ידם מקום קדוש להקרבה ואמר לו הקב"ה אתה בהעלותך את הנרות מערב

הדליקו נרות בחצרות קדרון [ב]

בשמוןת ימי הנס ונמצא כי רק הדלקת המנורה הייתה אז ואף שմבוואר בשקלים שהמזבח מעכב את המנורה כבר שנתבאר במקור"א שאמנם הדלקה של הקרבה מתעכבר לפניםיהם משום כבוד שכינה זה אינו מתעכבר במא שאנן מזבח. אבל הלכה זו של הירושלמי שקלים לא הובאה להלכה ומשמע שאינה לדינה ולפי"ז צ"ב למה נזכרה רק rulektת המנורה.

וליראה בזה שאמנם לא נתכוונו כאן להזכיר נס המנורה אלא שכמו כל התפללה של הנשים אין עניינה אלא להודאות על הנס של התגבורות כה הקדוצה על כה הטומאה, ומשום שעל הנס של פר' השמן שיכולים

והדליקו נרות בחצרות קדרון. המפרשים העירו על מה שנאמר בחצרות קדרון והרי המנורה מקומה בפנים היכל, ולכן יש שרצוי לפיש שהדליקות בחוץ כדי שהכל יראו את הנס איך שהפרק מתמלא על ידי נס אחר ששפכו למנורה ואחר כך הכנוסה לפנים, כמו בראם"ם הלכות כל' המקדש שיכולים להוציא להוציא להוציא ולהוציא ואפלו וזה יכול להדריק, אמן בפשותו לא משמע לכך שהרי כל הנס של פר' השמן לא נזכר כאן. גם צריך ביאור שהרי בפשותו נתכוונו לומר על הדלקת המנורה ולמה לא נזכר כאן אלא עניין זה של המנורה ולא שאר דברים שהזכיר קרבנות והקטירו קטרות. ויתכן לפי מה שմבוואר במגילת תענית בנו את המזבח

ויאמר א' יהי אור והכו
בחכורה לעבור קודם זו
בחינת סור מרע אלא
להוציא האור מן הע
במגילה עמו קות ש galot
תורה שבכתב וגולות בפ
גלוות יון הוציא מן הגלן
סתורי תורה זו הכהנה וזה
קדשך מבואר.

ונראה שבחינה זו
חנוכה היא בכל שנה זו
חנוכה. ولكن אמרו חן
בהדלקתה להורות על
הדלקה הוא מתחז לן
ולמטה מעשרה שכלה זה
בו שליטת העיר. וכן
השקייה כמו שאמרו
שmailto זמן ליל השבוי;
האדם המדריך עומר בה
חול. שלפי המבואר כל צ
נו חנוכה שיש בכוחו
מדותDKRusha שנתלה
ולחכיניס בקדושה בכחן
אוותה חדשים יש בכוחו
בהתעוררות המדות גב
שנתבאר שקושיית הגם
איזה נס קבעה נכלל בה
את האור של ימי החנוכי
כמו ביו"ט ועל זה באה
השמן שהAIR בדרכ

מחודשים שייצאו מן השב
ובחינה זו מציינו גם:
למצרים וכל עניין וילקט
שלא בכדי נקראת פרש
משמעותו אותה בחינה.
שידricht לכל ישראל למצ
משם נצוצות הקדוש
האצליות ואחר זה בחח
הפלגה סdots. ואנמנ יי
האתה כמו שמצוינו בא

קודם התגברו עליהם והוציאו כל כוחות
הטוב מהם.

ויש לומר שזה הביאור במא שאמרו
והדלקו נרות בחצרות קדשך לומר שלא רק
سور מרע נתקיים כאן שהתגברו עליהם ופינו
את היכלך וטיהרו את מקדשך אלא גם
בחינה של עשה טוב והדלקו הי' מכח הקדשה
קדשך שאותם נרות של דלקו הי' מכח הקדשה
שיצאה מתחת יד הרשע וכיוון שייצאו עליהם
גם כוחות כאלו שהוא בשבי מתחילה
הבריאה לכן היה הדלקת הנרות באופן אחר
מאשר כל השנה שזה דלק מכח אור
הקדשה ועתה הי' זה מכח אורות הקדשה
שיצאו עתה להורות. ונמצא שזה המשך של
ביור הנצחון וכן נורא בבחירות קדשך
להורות שהיו אלו אורות של חזרות היינו לא
רק מה שחתמו מלכות יון מישראל אלא מה
שהי' כך מתחילה הבריאה בש"כ של
אומה הי' לה חיים מנוצה"ק שהי' בידם ועתה
יצאו גם אלו מהם. ויעו"י בעבודת ישראל
שכתב ביור על מה שאין היהודא בברכת
נצח ולמה בברכת הור, ובבאר כי נצח הו
מצד הקב"ה והוא לא שיק' אצלו צרה ונס
שהרי הכל בחשבון ומטדור בלוות הבריאה
ורק בדין נראת כירה ומילא יש נס וכן
הוא בהור יעיפוי". והמתבادر מדבריו שהכל
הי' בחשבון של בנין אלא לשישראל הי' זה
בහלים והסתור ומיבור בזה למה עיקר הי"ט
תקינו חז"ל על נס הנרות מבואר בבריתא
רשכת ואילו בהודאה עיקר ההזכרה הו
התגברות על יון, ובאמת הוראה צריכים לתת
על הצלחה אבל עיקר לעשות ימים טובים והוא
דווקא כשייש בחינה של עשה טוב בסיס שבחאה
איזה תועלת מכל הגלות והצלחה וכן
הדלקת הנרות בחירות קדשך שמורה על
התגברות כח האור שיצא לחירות הו אשר
קבע לחכמים לעשותם ימים טובים בהלל
והודאה ולא רק היל על הצרה. ומרומז יסוד
הדברים بما שנרמזו כל הgalot בפסקות
והארץ הייתה תהו ובהו ואחר הכל נאמר

לקים מצות הדלקה אין הלכות הודאה,
וכנראה שזה הי' טעםו של הרמב"ם שגרס
במסכת שבת שמות ימים בשמחה והלל, כי
הודאה אינו קבוע על נס הנרות אלא על
נצחון הטוב על הרע אבל שמחה והלל יכול
 להיות גם על נס של פרק ופרק ונכלל בזה חג
השבועות מתן תורה שהוא חג שיש בו הילל
ושמחה. ולפי זה נראה דמה שאמרו והדלקו
נרות בחירות קדשך יש בזה המשך לעניין
הנס של התגברות הטוב על הרע.

והביאור בזה נראה עפי"מ שבאיור
הבעש"ט זיע"א הפסוק ואיש אשר יקח את
אחותו חסד הו, מה שאינו מובן מה עניין
חסד לכאן ומبارך הכהנה שמדת החסד
ששורשה אהבה נפלה למטה מלובשת
בכתנות עור ומכח זה הגיע לעביבה זו של
אהבה אסורה ועיקר העבודה דין היא
להעלות כל המdotות שמתעורריהם לחומריות
לקדושה ולא רק שלא לעשותם אלא להכנים
לשדרם על ידי הפשטה בתנות עור
ולhalbושים כתנות אור. והנה גלוות יון שהיתה
משונה משאר הgalot שישראל גלו ממקום
שם ואילו מלכות יון השתלטו על המקדש
ועל כל ישראל הי' עיקר הgalot מה שחתמו
כל המdotות וההשפעות שידדו בקדושה ולנצח
את מלכות יון לא הי' די בזה שగשו אותם
ארץ ישראל שלא יוכל למנוע בעבודת
הקדש אלא גם להוציא מהם טרוף מה
שחתמו מכוחות הקדשה. והנה יש בזה
מעליותה דהרי יש בכל אומה נזווה"ק שנפלו
עד מתחילה הבריאה שקשה להעלותם אמנים
על ידי שלט האדם באדם להמשיך אליהם
עוד כוחות הקדשה והוא לרע לו כיון
שמתהדים יחד עם כוחות הקדשה שחתמו
מהם ונחנקים כוחות הרע על ידי התגברות
כח הקדשה. וזה אויל הטעם שישיב הקב"ה
галות יון שבחילה אמן השתלטו על השפע
הקדש אבל בזה שנבלע בתוכם הרבה כוחות
הקדשה ונתהברו עם הקדשה שהיתה בהם

שיירדו למצרים להעלות שם כוחות הרע.
 והשני כמו שמצינו ביצחק אבינו שישב בארץ
 כנען ולא ירד למצרים ואותו התקיון שהי'
 צריך לעשות עשו ממקומו. ובהיאור זהה
 שיש שני אופנים של העלאה נזווה"ק האחד
 על יד רבי הoor במקומו שימוש אליו
 נזווה"ק שבוחש בಗלו כmo כל דבר שושאך
 לשratio. והשני על ידי רידיה למקום החושך
 ושם לקבץ נזווה"ק. וכמובן שזה חילוק באיה
 אופן שקוועים ברע שיש כאלו ישיכולים לצאת
 על ידי רבי הoor ויש כאלו שאינם יכולים
 לצאת אלא על ידי רידיה לשם. והנה גם
 האופן של רידיה למקום הרע והעלאתם הווא
 באופן אחד מאשר התקבצוו למקור הoor.
 והוא על ידי שכל אותן כוחות מתלבשים
 באדם להטעור בחומריות מכח אותן
 נזווה"ק شبוקים ברע וכשהאדם מתפקיד
 מהו ומ��פשת מהם הלבוש של החומריות
 ומשמש בהם אחר כך לkidושה ורק בזה הווא
 האופן של העלאות. כי הדבקות של נזווה"ק
 ברע הוא כי חזק שא' אפשר להפריד אותן
 אלא על ידי שהאדם מתלבש בהם ומעלם
 לkidusha.

בזה מבואר עניין ירידת יוסף למצרים ללקט שם כל כוחות ומדות הקדשה וכן אחריו כבר ירדו גם בני ישראל לשם. והוא הבהירנה של נר חנוכה שמדליקים אותו מוחז לבית וככליה היכן ששולטים כוחות הרע והאדם מתלבש בהםם מודות וופשט מהם וללבוש החומר ומכוונים לקדשה ועל ידי כך בא להזות ולהלל. וזה שאומרים בתפלת החירות הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם הינו באותם מודות שאנו מעילים עתה אלא לראותם בלבד כדי להזות ולהלל לשмер הגודל. ויזוכן בזה הטוב מה שמצוין בשם הרמב"ן וכן עלמא נהוג לומר שכעה פעמים ישב בסתר בהדלקת נר חנוכה שעיקרו של מזמור זה הוא לגרש כוחות הרע הרווצים להאחו באדם וכן כשאנו מדליקים נרות חנוכה ומולדים המרות יש חשש שייחזו

ויאמר א' יהי אור והכוונה שהאור המחדש
בכחיה לעבר קוודם דרך גלות ואין זה רק
בחינת סור מרע אלא בחינת עשה טוב
להוציא אדורמן השבי" וכמו שמכואר
במגלה עמוקות שלגלוות מצרים הוציא שם
תורה שבכתב וגליות בכל תורה שבכע"פ. וגם
גליות יון הוציא מן הגלות האור הגנוו שהוא
סתמי תורה וזוי הכוונה והדליך נרות בחצרות
קדשך מבואר.

ונראה שהבחינה זו שהיתה או בזמן נס חנוכה היא בכל שנה ושנה בזמן הדלקת נר חנוכה. ולכן אמרו חז"ל דיןין מיווחדים בהדלקת הלהורות על בחינה זו. מקום ההדלקה הוא מחוץ לבית ובשם אל הפתח ולמטה מעשרה שככל זה מורה על מקום שיש בו שליטת הרע. זמן הדלקה הוא אחר השקיעה כמו שאמרו משתחשע החמה שמתחיל ומן לילה שבו תרמוש כל חיתו עיר. האדם המدلיק עומד מחוץ לבית ולכוש בגדי חול. שלפי המבואר כל זה מורה על האור של נר חנוכה שיש בכוחו להמשיך כל אותן מדות דקדושה שנתלבשו בכתנות עור ולהכניות בקדושה בכתנות אור. ומהם אותן אורות חדשים יש בכוחינו לומר היל והודאה בהתעדורות המדות גם בימי חול. וכמו שתתברר שקיים הגדרא מאן חנוכה על אייזה נס קבועה נכלל בה מהicken לקתו חז"ל את האור של ימי החנוכה לומר היל והודאה כמו ביו"ט ועל זה באה התשובה של נס פך המשמן שהoir בדרך נס מאותם אורות מהודשים שייצאו מן השבי מלכויות יין.

ובבחינה זו מצינו גם בכל עניין ירידת יוסף למצרים וכל עניין וילקוט יוסף את כל הכסף שלא בכדי נקראת פרשה זו ביום החנוכה משותם שזה אותה בחינה. דינה ידוע ומפורסם שירירות כל ישראל למצרים הי' כדי להעלות שם נצוצות הקדושה שנפלו בתחלת האצליות ואחר זה בחטאיהם דור המבול אנוש הפלגה סדום. ואמנם יש בזה שני בחינות, אחת כמו שמצינו באברהם אבינו וייעקב

ציאו כל כוחות ר במא שאמרו ר לומר שלא רק ברו עליהם ומפניו קדשך אלא גם קו נרות בחצרות יי' מכח הקדשה זין שייצאו עמהם נרות באופן אחר יזלק מכח אורה אורות הקדשה שזה המשך של בחצרות קדשך הצרות היינו לא ישראל אלא מה ז' בשא"כ שכל שהי' בידם ועתה בעבודת ישראל ההודאה בברכת אר כי נצח הוא אצלו צרה ונס בלוטה הבריאה ילא יש נס ולכן אור מדבריו שהכל אלישראל הי' זה מה עיקר הי"ט מכואר בבריתא ר החוכרה הוא יאה צעדים לתת ימים טובים הוא טוב בנס שבאה והחצלה ולכן שך שמורה על חרות הוא אשר שם טובים בהלן יה. ומרומז יסוד הגלויות בפסוק אחר הכל נאמר